

»I denne sammenhæng vil jeg da godt benytte lejligheden til endnu en gang at slå fast, at hverken Udenrigsministeriet eller jeg som udenrigsminister har særlige interesser at varetage eller har nogen skjult dagsorden på området. Om flere eller færre mennesker skal have asyl eller familiesammenføring i Danmark, reguleres af formuleringerne i udlændingelovens §§ 7-9. Afgørelser herom træffes ikke i Udenrigsministeriet, men af udlændingemyndighederne i overensstemmelse med den gældende udlændingelovgivning.«

Det sætter jo niveauet for debatten, og det synes jeg er en god og klar erklæring, som jo også forpligter; det skal der ikke være nogen tvivl om. Jeg forstår da også udenrigsministerens holdning til det sådan, at det både er bagudrettet og fremadrettet.

Ordføreren for Venstre spurgte helt specifikt, om det også ville være sådan, hvis de nuværende regeringspartier var i opposition og de nuværende borgerlige oppositionspartier i regering. Dertil vil jeg da sige, at det helt afhænger af, hvad det er for en udenrigsminister, der siger det. Grunden til, at vi tror på det, er, at vi har tillid til, at når udenrigsministeren siger sådan, er der ingen skjult dagsorden. At det ikke altid har været tilfældet tidligere, kan jo ikke overraske, når man tænker tilbage på fodnotepolitikken i 1980'erne, og hvad der efter den ene og den anden folketingsdagsordensvedtagelse blev givet af signaler om, hvordan de skulle administreres. Det er meget centralt for den debat, vi har her, at udenrigsministeren således fastslår, at sådan er forholdene.

Fru Pia Kjærsgaard var så flink at citere mig og være helt enig med mig. Det er måske ikke altid lige behageligt, vil jeg godt lægge til, men det med den solide radikale næve i det udenrigsministerielle bord står jeg helt ved. Men jeg vil samtidig skynde mig med at erklære stor forståelse for de problemer og vanskeligheder, som man som ansat i Udenrigsministeriet er oppe imod i disse sager – jeg har selv for år tilbage arbejdet i det ministerium i 7 år – og der er jo ingen af os, der kan være i tvivl om, at de traditionelle diplomatiske arbejdsopgaver, som man har som karrierediplomat i det ministerium, i kolossal grad har skiftet karakter gennem årene.

De klassiske diplomatopgaver findes stadig væk, men der er kommet mange nye til, som slet ikke kan lignedes med det, man plejede at gøre. Det skal ikke forstås som en kvalitativ vurder-

ring af det ene eller det andet, men blot som en tør konstatering af den kendsgerning, at når man er akkrediteret i et land, henter man naturligvis sine oplysninger hos kollegerne, først og fremmest i udenrigsministeriet, men også i ressortministeriet, og så er det sin sag at gå uden for de cirkler.

I et veletableret, åbent demokrati kan man naturligvis som akkrediteret diplomat også pleje omgang med de politiske partier og dér indhente mange oplysninger både i fortrolighed og i almindelig offentlighed både hos regeringspartier og hos oppositionspartier. Men er man akkrediteret i et land, hvor der er undertrykkelse, men hvor man har politisk opbakning herhjemme fra til, at man skal være til stede, så er det meget, meget besværligt for ikke at sige umuligt at søge oplysninger indhentet fra oppositionen, måske endda fra den illegale eller sågar fængslede opposition. Jeg vil godt udtrykke meget stor forståelse for, at sådan er forholdene. Og vi skal ikke nære illusioner om, at de kan blive ændret i fremtiden.

Jeg vil også godt bryde en lanse for, at vi forstår, at der er stor forskel på sagsbehandlingen fra ministerium til ministerium. Og dér, hvor den egentlige substansbehandling af vore asylansøgningssager skal foregå, er jo i Indenrigsministeriet, i Direktoratet for Udlændinge og i Flygtningenævnet, som jo er en instans af særlig beskaffenhed, som måske er tæt på at være en domstolslignende instans.

Yderligere skal der foretages en sammenligning med, hvad NGO'erne siger. Jeg har selv, jeg tror de første 30 eller 35 gange været på delegationsrejser som NGO-repræsentant, også i regimer, hvor der er sket undertrykkelse, og jeg ved, hvor svært det er for en NGO-repræsentant efterfølgende at skulle udfærdige en rapport, som man mener er dækkende i enhver henseende. Ofte vil man jo som NGO-repræsentant føle en særlig anledning til at fastholde de kategoriske krav og de meget engagerede synspunkter, som gør, at man er medlem lige præcis af den NGO.

Hermed siger jeg ikke, at NGO'erne kommer med skæve vurderinger, men jeg siger, at NGO'er er engagerede organisationer, som må fastholde deres engagement og deres kategoriske krav og kriterier, og at det en gang imellem godt kan være svært at få disse ting til at gå op i en større enhed.

Jeg synes, det dagsordensforslag, som hr. Torben Lund har fremsat på en række partiers